

Sortirà quinzenalment el dissabte

Redacció i Administració:
Passeig del Triomf, 51, 1.er 1.ra

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realitza la Unió, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSEMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA)

EDITORIAL

L'Exemple de Pau Claris

Enc que el nostre daler de llibertat nacional, col·lectiva i individual neixi més de la nostra voluntat compartida per la majoria del poble català que en raons històriques i en imperatius de raça, no per això deixem de fullejar avinentment els documents que proven les pruijes democràtiques i els batecs alliberadors dels nostres avantpassats i són penyora de l'esdevenidor de llibertat i democràcia del nostre poble.

Al reviuire l'alt exemple de serena voluntat, enèrgica gosadia i ferm patriotisme del canonge català Pau Claris representatiu de l'esperit nacional que bategava en els cors i en la voluntat dels nostres avantpassats enfront l'estulta dominació d'una raça tirànica, les malvestats de la qual no respectaven ni lleis, ni sentiments, ni voluntats, no restem medusats per l'ombra gegantina del passat sinó que fitem l'esguard en el present i en l'esdevenidor de la nostra terra per tal que les gestes del canonge popular, qui ultrapassant els límits de la seva significació eclesiàstica sabé enlairar-se fins esdevenir el veritable representant de tot el poble català vexat i escarnit, però ferm i digne al defensar a ultrança la seva dignitat i la justícia de la seva causa de llibertat, siguin l'esperó que ens atii a la reconquesta de la nostra dignitat perduda.

Cal que els nacionalistes del segle actual pouem en l'exemple colpidor d'aquella lluita, fermesa en les nostres conviccions, decisió en els nostres actes, esperit de sacrifici davant la Pàtria opresa i dignitat patriòtica per a no claudicar en les nostres forçoses relacions de poble sotsmès amb el poble dominador.

En Pau Claris sabé parlamentar dignament i obrar quan sonà l'hora dels suprens arguments. Cal que les nostres joventuts estudiïn l'actuació del català íntegre del segle XVII. Cal que els nostres infants aprenguin i sentin les gestes de l'immortal guaidor del nostre poble. Cal que tots els catalans sabem destriar entre el fecond nacionalisme patriòtic d'un Pau Claris i l'eixorc nacionalisme polític de la majoria dels pretesos prohoms de la nostra actual generació.

Expansió nacionalista

Essent el sentiment nacionalista comú a tots els estaments socials i interessant la solució del nostre plet nacionalista a tots els catalans, havem de procurar els nacionalistes donar a l'expansió del nostre moviment tota l'amplitud que calgui, tota la flexibilitat necessària per a fer dels diferents agrupaments polítics nacionalistes branques fruitadores del tronc robust del arbre de la Pàtria renaixenta.

L'oportunitisme nacionalista va precisament en saber adaptar la seva doctrina nacionalista una en essència per a tot Catalunya a les diferents modalitats que presenten les ciutats, comarques, terres i nuclis de la nostra Pàtria.

Funesta per a la propagació del nostre ideal vivificador ha estat la pruija de voler presentar un sol partit com el posseïdor únic de les essències nacionalistes i més entorpidora encara l'insistència amb què homes d'arrelats sentiments nacionalistes han presentat el nostre ideari en franca oposició amb el sentir molt respectable i àdhuc natural de la majoria de components de nuclis determinats.

En la nostra barriada eminentment obreira, lliberal i democràtica, s'ha actuat sem-

pre en nom del nacionalisme—no esmentem les rares i clarividents excepcions—amb un caire marcadament conservador i tradicionalista, diametralment oposat al comú sentir nostrat reeixint a arrelar en la nostra massa obrera catalana el fals concepte de consubstancialitat entre el nacionalisme i el conservadurisme.

Fins s'ha donat el cas paradoxal que una Entitat com l'Ateneu adherida a la Lliga Regionalista, fos dominada per un esperit més de dréta que el de la mateixa entitat rectora, malgrat florir en una barriada fortament esquerrana per raó natural.

En Cambó en la seva darrera conferència a la nostra barriada, afirmava que «grans masses obreres no senten gens ni mica el nostre ideal nacional». No creiem que ell pensi fer-los-hi sentir obligant-los a formar dins les rengleres de la Lliga.

Al nostre entendre de nacionalistes radicals, aquestes paradoxes esdevenen precisament per manca de plenitud del nostre sentiment nacionalista que no ha arribat encara a posar la solidaritat nacional per damunt dels nostres problemes particulars i per la concepció bàsicament equivocada que ens fa considerar l'alliberació de Catalunya com a solució dels nostres dalers

individuals, ço com a dignificació de tot el poble, de tota la raça catalana.

Cal que els que lluitem pel triomf del nostre ideal nacionalista, sapiguem enlairar-lo per damunt de les petiteses de cada dia fent-lo penetrar avinentment en el cor i en la pensa de tots els fills de Catalunya.

Corolari forçat d'aquest pensament nostre és el ple convenciment que tenim, que l'expansió del nacionalisme en la nostra barriada si es vol fer total i fruitadora ha d'ésser feta de cara a l'esquerra, començant per reconèixer que als obrers ha d'interessar-los com a catalans l'alliberació de Catalunya i com a obrers la solució dels problemes de l'obrerisme, solució que fora més faedora en una Catalunya lliure que en un estat mort víctima de totes les concupiscències.

A l'obrer, el problema de la llibertat de Catalunya no li ha de dificultar la solució del seu propi problema i creiem que es convencerà que no obtindrà tot ço que reclama amb ell el proletariat de tot el món fins que encalcem tots plegats el nostre propi govern, car dins un Estat Català l'obrer hi tindrà una influència més vital que dins la ficció d'estat espanyol que ens desgoverna i tiranitzja jogant amb les nostres lluites fraticides.

Tota altra actuació en la nostra barriada, podrà crear un nou partit polític, ajuntar interessos determinats però no podrà mai fer obra de veritable expansió nacionalista base i fonament de tota obra alliberadora per a la nostra terra.

IRREDENT

LECTURA DE POESIES i Poemes avantguardistes

a càrrec del jove i inspirat poeta

Sebastià Sánchez - Juan

per al dia 6 de Juny, a dos quarts de deu de la vetlla, en l'estatge de la

Agrupació Excursionista Júpiter

Passeig del Triomf, 50

En Cambó al Ateneu

El líder dels regionalistes catalans començà la seva carrera política actual dins el clos del Ateneu, on compta amb amics incondicionals de més de 20 anys. Diumenge vingué a parlar novament amb ells i la sala teatre de la vella entitat regionalista es vegé concorreguda per tots aquells fervents admiradors de tant de temps. El públic incondicional pujaria a la ratlla de trescentes persones.

En Cambó amb aquella seva eloqüència convincent, feu una brillant defensa de la política de la Lliga, explicà hàbilment, defugint els punts perillosos, la seva segona intervenció en el govern d'Espanya i l'oportunitisme com a única norma de la seva actuació.

Combaté amb cortesia però asprament a Acció Catalana, afirmant que l'ideari d'aquesta novella agrupació era el que tenia fa 25 anys l'Unió Catalanista i la Lliga de Catalunya i ell mateix, i que fracassà per manca d'adhesió del poble.

Acció Catalana—digué—fa la feina que feia l'Esquerra Catalana, semblant el seu diari el Poble Català en l'època en què s'ocupava més en combatre la Lliga que

el govern central. Afirmà tot hi reconeguent la vàlua innegable dels elements d'Acció, que l'estat major d'Esquerra Catalana era molt més brillant que l'actual que regeix aquesta nova entitat nacionalista.

Feu un paral·lel entre la qüestió social i el plet nacionalista, blasmant del radicalisme que ell considera com a prova de feblesa i l'obstacle més gros per a la solució dels dos plets el social i el nacional.

La major part del seu discurs fou, doncs, dedicada a la defensa pròpia i a l'atac dels novells adversaris, reduint-se a un plet intern que més que als nacionalistes en general ha d'interessar als d'Acció i als de la Lliga.

Durant el transcurs de la seva peroració sentà però algunes afirmacions que val la pena de recollir. Reconegué que la massa obrera no sent el nostre problema de llibertat i que cal fer-li sentir. No indicà com ni de quina manera.

Digué que hi ha una obra immensa a fer catalanitzant les comarques i regions catalanes, sense explicar-nos si així podia fer-se des del govern central. Afirmà que la llibertat de Catalunya fóra un corolari fatal del grau de catalanització del nostre